

PÅSKEDAG 2024

Vi mennesker opdager på et tidligt tidspunkt i vores liv, at livet på godt og ondt rummer meget mere og mange flere faldgruber og afgrunde end det, som kærligheden fra mor og far, søskende og familie og venner kan beskytte imod. Vi opdager, at den tryghed og sikkerhed, som vi mærkede i den tidlige barndom gennem vores forældres kærlighed, også viste sig at være vores forældres kærlige dække over, at heller ikke de er herre over deres eget liv og deres egen skæbne. Forældrekærlighed er ikke nok til at beskytte mod den modgang, som vi alle møder fra tid til anden i livet.

Den største kærlighed, som vi kan pege på for et menneske, er derimod den hjælp, der ikke kommer fra mennesker; men den kærlighed, som kommer fra Gud. Det er en kærlighed, som er meget større og meget stærkere end den kærlighed, som vi mennesker kender fra hinanden.

Den kærlighed øses over os i dåben, for i dåbshandlingen binder Gud os – i tro og vand og Ånd – til Hans kærlighed. Dåben er ikke kun *et tegn* på Guds kærlighed; dåben *er* Hans kærlighed.

Det er den gave, som dåbsforældre på vegne af deres lille barn har valgt, at barnet skal tage imod, når de på barnets vegne har sagt ja til, at det vil døbes i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Som indledning til enhver dåb læser præsten denne lovprisning:

”Lovet være Gud, vor Herre Jesus Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til *et levende håb* ved Jesu Kristi *opstandelse* fra de døde.”

Når man siger ”genfødt”, så skyldes det, at dåben er endnu en fødsel, hvor vi fødes som Guds børn.

Denne lovprisning er fyldt af håb, og den er helt central i den kristne tro. Den læses nemlig både ved døbefonten, hvor den efterfølges af tre håndfulde vand, og også ved graven, lige inden præsten hælder tre skovlfulde jord på kisten.

OG så læses lovprisningen også påskesøndag:

”genfødt til *et levende håb* ved Jesu Kristi *opstandelse* fra de døde.”

Med disse håbsfyldte ord knyttes både dåben og døden til dét *levende håb*, der opstår påskedag, for med dåben er vi indlemmet i Jesu Kristi opstandelse fra de døde, og derfor giver dåben et håb, der er levende, selv når nogen dør, og når vi selv dør.

I dag hører vi påskens evangelium om, at Marie Magdalene og den anden Maria kommer for at se til graven, men de mødes af en engel, som fortæller dem, at den døde ikke er der; han er opstået, sådan som han tidligere har sagt til sine disciple, at han ville.

Denne nære sammenhæng mellem dåben og påskedag er da også grunden til, at det i den meget tidlige kirke i slutningen af oldtiden og i begyndelsen af middelalderen var en fast tradition, at natten mellem påskelørdag og påskedag var knyttet til den årlige dåb af udøbte.

Dengang blev man døbt som voksen, og inden man kunne blive døbt, skulle man gå til dåbsforberedelse, den såkaldte katekumen. Den foregik i perioden op til påske. De udøbte voksne blev døbt natten mellem påskelørdag og påskesøndag, og de markerede påskens begyndelse ved at komme ind i kirken med lys i hænderne.

Det skulle demonstrere, at opstandelsen ikke blot er et *minde* om en begivenhed i fordums tid, men noget, der gentages, når mennesker bliver døbt og går *fra døden til livet*.

I vores tid handler den offentlige samtale derimod om det, der går *fra livet til døden*: Hvordan kan vi leve længere? Hvad hvis vi spiser det rigtige, motionerer på den rigtige måde, sover længe eller kort nok, kan vi så forlænge vores levetid?

Er man blevet alvorligt syg, taler vi om livsforlængende behandling.

Langt de fleste af os har et dybtfølt ønske om, at vejen *fra livet til døden* skal være så lang som mulig. Jeg tror, de fleste af os har det ligesom Grundtvig, som betragtede døden som en fjende.

Men vi skal også turde tale om og pege på det, der går fra døden til livet. Om det, der forkyndes påskemorgen. Om at Jesu opstandelse *var* en legemlig, fysisk og historisk kendsgerning, som kvinderne og apostlene var vidner til. Og om at Hans opstandelse nærer håbet om også de dødes opstandelse.

Vi skal turde tale om det og pege på det, *selvom* det medfører forargelse og mistanke om fantasiforestillinger uden noget som helst videnskabeligt belæg, for det er frem for alt i Jesu død og opstandelse, at den kristne tro og det kristne håb, det levende håb, forankres.

Ganske vist forstår vi den ikke, opstandelsen, for opstandelsen kan vi ikke se og tage og føle på, ligesom vi kan se og tage og føle på den krop, der er forladt af liv.

Opstandelsen er uforståelig, fordi den totalt og fuldkomment modsiger os i vores opfattelse af, at *vi selv* er indgangen til og herre over den sande forståelse af liv og død.

Men opstandelsen, det ubegribelige, kan ikke ses. Opstandelsen, det ubegribelige, kan kun tros, for Gud taler ikke til os gennem kendsgerninger eller tegn, men alene gennem tro.

Har vi den tro, kan vi med påskemorgens opstandelse have et evighedshåb. Med de ord, som englen sagde til kvinderne ved graven, kan vi leve livet *til* døden i håb, selv når kærligheden fra mor og far, søskende og familie og venner ikke er nok til at beskytte mod modgang. Så kan vi leve i håb, selv hvor der kun ses og opleves håbløshed.

Og med det håb kan vi også gå *fra* livet *til* døden *til* livet i evighed.

Det er det evige livs håb, som vi er genfødt til ved Jesu Kristi *opstandelse* fra de døde, og som vi kan modtage ved både døbefonten og graven, for det er vundet til os ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Glædelig påske til jer alle.

Amen